

РЕШЕНИЕ

№ 1384

гр. Бургас, 23.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вяра Ив. Камбурова

Членове: Галя В. Белева

Димитър П. Стоянов

при участието на секретаря Тания Н. Михова
като разгледа докладваното от Димитър П. Стоянов Въззивно гражданско
дело № 20222100501975 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 - чл.273 от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба с вх.№37127/13.10.2022 г., подадена от Г. П. Л., с ЕГН *****, като законен представител на детето С. Ж. Ж. с ЕГН *****, чрез адв. Райна Шангова, със съдебен адрес гр. Бургас, ул. „Оборище“ №75, против Решение №2027 от 27.09.2022 г. по гр.д. №4358/2022 г. по описа на РС - Бургас в частта относно определения размер на издръжката – 400 лв. за детето С. Ж. Ж., като се иска нейното увеличаване до размера от 750 лв.

С посоченото решение е изменен размерът на издръжката, определен с решение № 2897/07.11.2019 г., постановено по гр.д. № 3890/2019 г. по описа на Бургаския районен съд и е осъден Ж. Е. Ж. с ЕГН *****, адрес: ***, да заплаща месечна издръжка за детето си С. Ж. Ж. с ЕГН *****, чрез неговата майка и законен представител Г. П. Л. с ЕГН *****, двамата с адрес: ***, в размер на 400 лв. /четиристотин лева/, считано от 07.07.2022 г. до настъпването на законни основания за изменение или прекратяване на издръжката, ведно със законната лихва за забава върху всяка просрочена вноска от датата на падежа – 10-то число на текущия месец, до окончателното плащане, като е отхвърлен иска за горницата над уважения размер от 400 лв. до пълния заявен размер от 750 лв.

Ответникът е осъден да заплати в полза на Съдебната власт по сметка на Районен съд – Бургас, сумата от 288 лева, представляваща държавна такса върху размера на присъдените издръжки за бъдеще време.

На основание чл.242, ал.1 от ГПК е допуснато предварително изпълнение на решението в частта относно присъдената издръжка.

С жалбата се изразява несъгласие с изводите на първоинстанционния съд, като първоинстанционният съдебен акт се счита за неправилен и необоснован. Съдът е достигнал

до погрешни правни изводи, от една страна относно нуждите на детето, а от друга относно доходът и възможностите на ответника да заплаща исканата издръжка, както и представените касови бележки и разписки.

Твърди се, че съдът е взел под внимание нетния доход на ответника, а видно от приложено удостоверение от 17.08.2022 г., Ж. Ж. е получил средно брутно възнаграждение през последните шест месеца в общ размер от 31162, 84 лв., следователно средното месечно възнаграждение на бащата е било 5193, 81 лв., а не сумата от 4000 лв., каквито констатации е направил първоинстанционния съд.

Също така съдът неправилно е достигнал до извод, че в минал момент бащата е заплатил значителна част от разходите на детето и явно подпогал майката при задоволяване нуждите на детето, извън заплащането на определената му издръжка. Това е така въпреки констатациите на съда, че плащаните суми по издръжка на детето и задоволяване на други негови разходи са ирелевантни за спора, тъй като предмет на делото е определяне на издръжката за бъдеще време.

Израгат се доводи в насока необоснованост на първоинстанционния съдебен акт. Така пред БРС е била представена таблица с разходите на детето, които се считат за необходими, подробно описани във въззивната жалба, в общ размер от 1200-1250 лв., кореспондиращи с представените по делото доказателства в точна сума, като в решението на съда липсва обоснова за това какво точно се включва в увеличената издръжка на детето. Представените от страната разходи не включвали непредвидените и спешни разходи, както и разходи за телефон, интернет, консумативи, подаръци, изграчки, за допълнителни занимания, свързани с разходки до природни забележителности и културни паметници, посещение на мероприятия, почти ежедневни посещения на детето в парк и ползване на батут, консумация на различни храни, както и много други, които въззивницата – ищца ежедневно прави според възможностите си за детето.

Оспорва се извода на първоинстанционния съд, че инфлацията за страната е в размер на 10, 1%. Позовават се на справка на НСИ, че през август 2022 г. месечната инфлация, измерена с индекса на потребителските цени е 1, 2 % спрямо предходния месец, а годишната инфлация спрямо същия месец на 2021 г. е 17, 7 %, като това е било само за последната година и продължавала да расте.

Сочи се, че не е правилно нуждите на детето да бъдат определяни на базата на статистика и сравнения, а съобразно установените по делото обстоятелства. Непълнолетният С. е бил 7 годишен първокласник, а реализираните от ответника доходи са се увеличили три пъти спрямо тези, които е имал преди определяне на първоначалната издръжка на детето през 2019 г. Другият родител – майката, към момента на определяне на първоначалната издръжка е имала доходи в размер от 1500 лв. месечно, а към момента е регистрирана към Агенция по заетостта и получава обезщетение за безработица от около 1100 лв. месечно. Тези обстоятелства били достатъчни, за да се приемело, че нуждите на детето не били средностатистически, а следва да се определят съобразно установените условия за живот на здраво дете от същия пол и възраст, чиито родители реализират доходи над средните за страната, респективно значително превишаващи тези доходи. Предвид това се сочи, че доводите на съда за необоснованост на исканата издръжка и дадените сравнения с минималната работна заплата за страната в размер на 710 лв. и прагът на бедност в размер на 413 лв. са неоснователни и необосновани. .

Моли се за отмяна на така постановеното решение в обжалваната част, като съдът увеличи дължимата за детето С. Ж. Ж. издръжка до пълния претендиран размер от 750 лв. Претендират се разноси. Не се правят доказателствени искания.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от Ж. Е. Ж., чрез адв. Борислава Бачкова. Оспорва изцяло въззивната жалба, като счита последната за неоснователна и недоказана, поради което моли да бъде отхвърлена.

Сочи, че издръжката се определя и от възможностите на лицето, което я дължи, съгласно чл.142, ал.1 от СК. В случай, че бащата на детето получава възнаграждение по

трудова договор доход му се явява това, което получава чисто, тоест правилно съдът е взел предвид, че доходът му е около 4000 лв., а не както се твърдяло във въззивната жалба близо 5200 лв. Не е отговаряло на истината и твърдението, че всеки месец доходът му расте. Нетното му възнаграждение не се е променило в продължение на половин година, камо ли да се твърди, че се покачва всеки месец, с изключение за месец юли, като там възнаграждението е по – голямо, поради положен извънреден труд. Не е взет предвид във въззивната жалба и фактът, че ответникът има и друго дете, което също трябва да издържа. Съдебната практика приема, че първото най – важно обстоятелство е нуждата на детето, а след това нейното задоволяване. Оспорва се и твърдението, че доказателствата за закупени вещи, може би са за друго дете, както и че последните остават в дома на бащата. Действително част от закупените вещи оставали в дома на бащата, но това е и поради факта, че детето прекарва доста повече време при баща си от определения със съдебното решение режим на лични отношения.

Счита изброените във въззивната жалба по пера разходи, които майката твърди, че прави, за завишени и нереални. Така изброените разходи не доказват нужди, по – големи от тези на всяко едно дете на седем години, като факта, че детето живее повечето време при майка си, е отчетен от първоинстанционния съд, въпреки мнението, че била леко завишена необходимата издръжка за дете на такава възраст.

Поддържа се, че правилно първоинстанционният съд е преценил, че детето няма нужди, по – големи от тези на дете на неговата възраст. Предназначението на издръжката е да задоволи нуждите на лицата, които имат право на същата, а размерът ѝ се определя от обикновените условия на техния живот. Общественото положение на дължачия издръжка и размерът на доходите му не следвало да водят до присъждане на издръжката в размери, които стимулират към обществено несполучлив начин на живот, към лукс или за получаване на средства за цели извън издръжката. Позицията се на съдебна практика.

Моли подадената въззивна жалба като неоснователна, да бъде оставена без уважение. Претендира се разноси. Не са заявени доказателствени искания.

Срещу първоинстанционния съдебен акт е подадена и въззивна жалба с вх. №37043/13.10.2022 г., подадена от Ж. Е. Ж., с ЕГН *****, чрез адв. Борислава Бачкова, със съдебен адрес гр. Бургас, бул. „Демокрация“ №90, ет.1.

Намира първоинстанционното решение за неправилно и необосновано в частта относно размера на месечната издръжка над 350 лв. до присъдения размер от 400 лв., както и относно размера на дължимата държавна такса към БРС.

Жалбоподателят не се съгласява с извода на съда, че издръжката на детето следва да бъде определена в общ размер на 650 лв. Първоинстанционният съд не е взел предвид, че до четвърти клас всички учебници на децата се осигуряват от Министерството на образованието и науката, тоест разходите за ученик първи клас не са толкова по – различни от тези на дете, което посещава детска градина. Относно индивидуалните допълнителни занимания на детето отново нямало промяна за периода от 2019 г. до момента. Не е бил обсъден представения потребителски разход, необходим за издръжка, средно на един член на семейството в левове, като разходи в домакинствата в РБ, публикуван от НСИ на 15.08.2022 г. за второто тримесечие на годината. Видно от него средно на пълнолетно лице месечният разход възлизал на 650, 98 лв., а за едно дете, включайки разходите за храна и безалкохолни, облекло, обувки, транспорт, съобщения, свободно време, културен отдих и образование, и други разходи, месечният разход възлизал на 380, 85 лв.

Сочи се, че в мотивите на съдебното решение от 2019 г., месечният размер на необходимата издръжка е определен на 360 лв. за същото дете, а с обжалваното решение три години по – късно – на 650 лв. В тази връзка се твърди, че инфлацията за м.08.2022 г. спрямо тази за м.11.2019 г. е била 22, 4 %. Отчитайки само този показател, издръжката на детето би следвало да бъде увеличена от 360 лв. на 440 лв.

В допълнение посочва, че минималната издръжка на дете възлиза на 177, 50 лв., а съдът е осъдил жалбоподателя да заплаща издръжка в размер на 400 лв. за дете на 7 години, без доказани по делото нужди, по – големи от деца на неговата възраст. Единствената промяна за детето спрямо 2019 г. досега е тази, че е станал ученик, като видно от

твърденията в исковата молба, той не е посещавал други извънкласни занимания, различно от тези, които е посещавал през 2019 г.

С оглед на изложеното, намира така определения размер на издръжка в размер на 650 лв. за необосновано завишен и оттам съдът неправилно е бил определил размер на издръжката за ответника в размер на 400 лв. Това водило до присъждане на издръжка в размер, която стимулира към общественно неpolезен начин на живот, лукс или за получаване на средства за цели извън издръжката. Не е взет предвид и факта, че ответникът има още едно дете, което е непълнолетно.

Също така факта, че детето осъществява контакти с баща си, надхвърлящи определения режим на лични отношения, определен със съдебното решение от 2019 г., както и от представените доказателства, неоспорени от другата страна, за предоставянето на допълнителни грижи в повече от режима на лични отношения и финансовите средства в годините назад, давани от бащата за детето над размера на определената от 2019 г. издръжка, не са взети предвид при определяне на новия размер на издръжката.

Не е бил отчетен и фактът, че ответникът е подал на 09.08.2022 г. заявление за започване на процедура по медиация, видно от докладна записка на Центъра по медиация на БОС и БРС, налична в кориците по делото.

Моли се за отмяна на така постановеното решение в обжалваната част, като съдът да отхвърли иска за горницата над уважения размер на 350 лв. до пълния заявен размер от 750 лв., както и да бъде осъден ответника да заплати държавна такса по сметка на БРС в размер на 252 лв. Претендират се разноски. Представят се писмени доказателства.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от Г. П. Л., с ЕГН *****, чрез адв. Райна Ш.. Оспорва изцяло въззивната жалба, като счита последната за неоснователна, поради което моли да бъде отхвърлена.

Твърди се, че е налице изменение и увеличаване на нуждите на детето, съответно на необходимите средства за задоволяването им, предвид обстоятелството, че са изминали повече от три години от постановяване на първоначалната издръжка, същото вече е на седем години и е първи клас. На следващо място се твърди, че е налице изменение на икономическите условия в страната, свързано с динамични инфлационни процеси и с покачване на цените. Налице е значително изменение на минималната работна заплата в сравнение с момента на определяне на предходния размер на издръжка.

Оспорва се доводът, че всички учебници се осигуряват от МОН. Това е така, но до седми клас, като всички учебни помагала, речници, пособия, раница, бои, моливи и др. се закупуват от родителите, като сумата надхвърляла 200 лв. още в началото на годината.

Излагат се подробни доводи и съображения в насока на това, че разходите за индивидуални занимания на детето са се изменили значително в посока на увеличение. В тази връзка са посочени подробно тези разходи по размер и вид, правени за детето.

Сочи, че нуждите на детето следва да се определят съобразно обикновените условия на живот на здраво дете от същия пол и възраст, чиито родители реализират доходи над средните за страната, респективно значително надвишаващи тези доходи. В тази връзка се позовава на справка за средномесечния доход за страната за периода 2021-2022 г. от НСИ.

Счита, че определеният от съда общ размер на издръжката на детето от 650 лв. не е завишен, а е много по – малък от този, който е нужен на детето. Предходният размер на издръжката е определен със споразумение между родителите, като тогава майката е получавала по – голям доход в сравнение с настоящото положение.

Поддържа се, че съдебното установяване на вземането за издръжка не препятства възможността всеки от родителите да извършва обичайни дарения в полза на детето си, каквото представлява закупуването на моливи, тениски, посещение на театър и др. Дали родителят Ж. обаче би направил подобно дарение, представлява негов избор, а подобно безвъзмездно прехвърляне на права не е част от правното задължение за издръжка, но е наложено според изискванията за морала. Набляга се на това, че закупуваните от ответника дрехи и играчки за детето остават при него след приключване на режима на лични контакти, тоест детето използва закупените му неща единствено в дните, които прекарва с баща си, с което ответникът не облакчава майката при извършване на разходи за детето.

По отношение на твърдението на въззивника – ответник за започната от последния процедура по медиация, са сочи, че БРС с определение е задължил и двете страни за такава. Поради тази причина същият е подал заявление за започване на процедура по медиация.

Заклучава, че всички родители трябва да осигуряват издръжка на детето си, която от една страна гарантира оптималното му развитие, без да го стимулира към лукс, излишество, лентяйство и неполезен начин на живот, а от друга – същата е нуно да бъде такава, каквато родителите, според материалните си възможности дължат на своите ненавършили пълнолетие деца, която да осигури оптимални условия на развитието им, ресепективно такава, каквато биха давали, ако живеят в едно домакинство с тях.

Моли подадената въззивна жалба като неоснователна, да бъде оставена без уважение. Претендира се разноси. Не са заявени доказателствени искания.

В съдебно заседание въззивникът - ищец, представляван от законния му представител Г. Л., чрез процесуалния си представител адв. Шангова, заявява, че съгласно закона, родителите, според материалните си възможности, дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, такава, която да им осигури нормално съществуване и развитие на детето, ако биха живели в едно домакинство. Моли да бъде уважена въззивната жалба и да бъде отхвърлена жалбата на насрещната страна.

Въззивният ответник Ж. Е. Ж., чрез процесуалния представител адв. Б. моли да бъде уважена въззивната му жалба, като бъде изменено решението относно присъдения размер на издръжката над уважения размер от 350 лв. до пълния размер от 750 лв., като бъде редуцирана съответно и дължимата държавната такса. Моли се подадената от ищеца въззивна жалба да бъде отхвърлена, като неоснователна и необоснована, вземайки предвид, че издръжка в размер на 750 лв. би послужила за цели извън същата.

След преценка на събраните по делото доказателства и като обсъди съображенията на страните, Бургаският окръжен съд прие за установено следното:

Производството пред Районен съд – гр. Бургас е образувано по исковата молба на С. Ж. Ж. с ЕГН *****, действащ чрез своята майка и законен представител Г. П. Л., двамата с адрес: ***, против Ж. Е. Ж. с ЕГН *****, адрес: ***, с която се претендира увеличаване на издръжката, която бащата следва да заплаща на детето си от 200 лв., съобразно решението по гр.д. № 3890/2019 г. по описа на Районен съд – Бургас, на 600 лв., считано от датата на подаване на исковата молба – 07.07.2022 г., до настъпване на основания за изменение или прекратяване издръжката. Впоследствие е направено увеличение на иска, с което се претендира издръжка в размер на 750 лв.

С първоинстанционното решение предявеният иск е частично уважен, като е изменен размера на издръжката, определен с решение № 2897/07.11.2019 г., постановено по гр.д. № 3890/2019 г. по описа на Бургаския районен съд и осъжда Ж. Е. Ж. с ЕГН *****, адрес: ***, да заплаща месечна издръжка за детето си С. Ж. Ж. с ЕГН *****, чрез неговата майка и законен представител Г. П. Л. с ЕГН *****, двамата с адрес: ***, в размер на 400 лв. /четиристотин лева/, считано от 07.07.2022 г. до настъпването на законни основания за изменение или прекратяване на издръжката, ведно със законната лихва за забава върху всяка просрочена вноска от датата на падежа – 10-то число на текущия месец, до окончателното плащане. Първоинстанционният съд е отхвърлил иска за горницата над уважения размер от 400 лв. до пълния заявен размер от 750 лв.

За да присъди месечна издръжка в размер на 400 лв. за детето, районният съд е приел, че са нарасналите нуждите на детето, с оглед неговото израстване – изминали са почти 3 години от предходното увеличаване на издръжката, като наред с това е налице и поскъпване и инфлация в страната, като по данни на НСИ от началото на настоящата 2022 г. същата е в размер на 10.1 %. При начилие на тези обстоятелства е счел, че се налага да бъде увеличен размерът на издръжката. Съобразил е, че майката като родител също следва да участва в издръжката на детето си, като същата е в работоспособна възраст, не се твърди и установява да има заболявания или да са налице други пречки, които да и пречат да участва пълноценно в издръжката на детето си, поради което последната също трябва да допринася в това отношение.

По делото са представени следните доказателства:

По делото не се спори за родствената връзка между страните, като същата се установява и от представеното удостоверение за раждане.

С решение № 2897/07.11.2019 г., постановено по гр.д. № 3890/2019 г. по описа на Бургаския районен съд, е предоставено упражняването на родителските права спрямо детето на майката и определено местоживеенето на детето при този родител, определен е режим на лични отношения с бащата и същият е осъден да заплаща месечна издръжка за детето си в размер на 200 лв.

Към настоящия момент детето е ученик в I-ви клас в СУ „Димчо Дебелянов“. Извънкласните занимания на детето включват практикуване на бойни изкуства, за което детето има спечели първенства. След раздялата на родителите майка и детето живеят в жилище под наем, за което заплащат месечен наем от 380 лв., съгласно представен договор за наем на недвижим имот. При подаване на исковата молба майката е била безработна, като е регистрирана, като лице търсещо работа в Агенцията по заетостта, съгласно представена в първоинстанционното производство служебна бележка. Определено ѝ е месечно обезщетение за безработица в размер на 54 лв. дневно в периода от 06.01.2022 г. до 05.11.2022 г., като трудовото ѝ правоотношение е било прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 от КТ, поради намаляване обема на работа, съгласно представено разпореждане на НОИ от 21.01.2022 г. Пред настоящата, въззивна инстанция са представени трудови договори, сключени от майката на детето, видно от които последната се намира в трудово правоотношение, по което получава основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1540 лв. за пълно работно време, както и в друго трудово правоотношение, по което получава възнаграждение в размер на 710 лв. за непълно работно време. Представени са и нареждания за кредитен превод, от които е видно, че бащата е заплащал задълженията си за издръжка след постановяване на първоинстанционния съдебен акт в размер на 400 лв.

Бащата е трудово зает и работи като директор/мениджър информационни технологии към „Индевр“ ООД, като съгласно издадено от работодателя удостоверение средният му месечен нетен доход за периода от февруари 2022 г. до юли 2022 г. включително възлиза на 4 270 лв., а брутният му доход варираше от 5080, 07 лв. през м.02.2022 до 5597, 13 лв. до м.07.2022 г.

По делото е установено, че бащата има още едно малолетно дете – М. Ж. Ж., роден на 20.12.2021 г. Бащата твърди също, че детето е доста често при него, извън определения режим на лични отношения, при което се издържа от него през съответните периоди. Твърди и че е участвал в заплащането на средства за бойните изкуства и свързаните с това лагери, участие в танци и други мероприятия, както и в закупуването на дрехи, игри и други необходими на детето вещи, за което са представени касови бонове и квитанции. Представени са документи и книжа, установяващи направени разходи за школи и извънкласни занимания за минал период, както и за закупуването на вещи. От представения социалния доклад се установява, че детето се отглежда в семейна среда от своята майка, като има изградена много добра емоционална връзка и с двамата си родители; често посещава баща си и споделя, че обича братчето си Матео.

В съответствие с правомощията си по чл.269 ГПК въззивната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, поради което следва да разгледа спора по същество, в рамките на заявените оплаквания във въззивната жалба.

Задължението за заплащане на издръжка на непълнолетно дете е безусловно, като разпоредбата на чл. 143, ал. 1 и 2 от СК изрично предвижда, че родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, независимо дали последните са трудоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си и са длъжни съобразно своите възможности и материално състояние да осигурят условия на живот, необходим за развитието на детето. Правото да получи издръжка е безусловно, като е достатъчно наличието на качеството „непълнолетно лице“ по отношение на претендиращия издръжката, а размерът на издръжката съгласно чл. 142 от СК се определя в зависимост от две величини – нуждите на детето и възможностите на родителя и е определен само минималния размер на издръжката на едно дете, равна на една четвърт от минималната работна заплата. Нуждите на лицата, които имат право на издръжка, се определят съобразно с обикновените условия на живот за

тях, като се вземат предвид възрастта, образованието и другите обстоятелства, които са от значение за случая, като например здравословно състояние, образователни и културни потребности /Така т.4 от Постановление № 5 от 16.XI.1970 г., Пленум на ВС/. Тук следва да се преценяват нормалните, ежедневните нужди на детето от храна, облекло, ученически пособия и т. н.

По отношение средствата, необходими за отглеждането и възпитанието на децата следва да се посочи, че съгласно чл. 49, ал. 2 от ППЗЗДет, който регламентира издръжката, която осигурява държавата, се гарантира издръжка за деца от 3 до 14 години издръжка в размер на 3, 5 кратния размер на гарантирания минимален доход за страната, а в чл. 50 от ППЗЗДет се гарантира същата издръжка за деца, настанени за отглеждане в приемно семейство. Съгласно ПМС № 305/2017 г. месечния размер на гарантирания минимален доход е 75 лв. – т. е. за деца над 3 години гарантираната издръжка е в размер на 262, 50 лв. месечно. Така посоченият размер на средствата за издръжка е критерий за минимален и жизнено необходим размер на средствата за отглеждането на едно дете и за което поради липса на средства или на отглеждане от двама родители, на настанени за отглеждане в приемно семейство или с ниски доходи е предвидена социална защита от държавата с посочения размер на средствата на база на възрастта на детето и размера на гарантирания минимален доход в страната. В случая издръжката за детето следва да бъде определена така, че да бъде дадена възможност за отглеждане, задоволяване на всички жизнени потребности така, както то би било отглеждано и в семейството от двамата родители, ако живеят заедно.

В тази връзка съобразно указанията на съдебната практика, съдът при определяне на конкретния размер на дължимата издръжка следва да съобрази и възможностите на родителя, който дължи издръжка. Така съгласно т.5 от посоченото по – горе Постановление на ВС, възможностите на лицата, които дължат издръжка, се определят от техните доходи, имотното им състояние и квалификация, като е от значение и обстоятелството при кого от двамата родители са предоставени за отглеждане и възпитание детецата. Усилията, които се полагат в този случай от родителя при ангажираността му във връзка с отглеждането на детето, следва да се вземат под внимание при определяне размера на издръжката, която този родител дължи. При всички случаи определената издръжка не следва да се присъжда в размери, стимулиращи към обществено несполучлив начин на живот, лукс и даващи възможност сумите да се използват за цели извън издръжката.

С оглед нормативната уредба относно минималния размер на дължимата издръжка, която според нормата на чл. 142, ал. 2 от СК е в размер на 1/4 от размера на минималната работна заплата – т. е. 177, 50 лв., при определяне на необходимата издръжка за детето следва да се прецени факта, че то е на 7 - годишна възраст, тоест разходите му са сравнително по – големи от тези, които са на по – ниска възраст, предвид неговите образователни, социални и културни нужди. Предвид и събраните и неоспорени по делото доказателства, детето посещава извънкласни и спортни занимания и мероприятия, както и са му необходими средства за закупуване на учебни материали и дрехи, което неминуемо ще доведе и до по – високи разходи за издръжката на това дете.

Настоящият състав споделя извода на първоинстанционния съд, че възможностите на родителя, от когото се търси издръжка му позволяват да изплаща издръжка в присъдения размер за детето. В тази насока са обстоятелствата, че въззивникът – ответник работи по трудово правоотношение като директор/мениджър информационни технологии към „Индевр“ ООД, като съгласно издадено от работодателя удостоверение средният му месечен нетен доход за периода от февруари 2022 г. до юли 2022 г. включително възлиза на 4 270 лв., а brutният му доход варираше от 5080, 07 лв. през м.02.2022 до 5597, 13 лв. до м.07.2022 г. В случая това обстоятелство не се оспорва и от страните. Съдът споделя тезата, че при определяне размера на дължимата издръжка следва да се има предвид получаваното от бащата брутно трудово възнаграждение. Действително в последното се включват и суми за дължими данъци и осигуровки, но следва да се посочи, че задължението за издръжка е

безусловно, като разпоредбата на чл.143, ал.2 от СК постановява, че родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си, тоест това е безусловно задължение, спрямо което отпадат и част от забраните за принудително изпълнение по чл.444 от ГПК. При разпределяне на пълния за нуждите на детето размер на издръжката между двамата родители съобразно възможностите им, се вземат предвид грижите и издръжката в натура, която се предоставя от родителя, упражняващ родителските права, като очевидно и майката полага необходимите грижи за детето, като за това са събрани доказателства по делото. Следва да се посочи, че е без съществено значение посочения процент на годишната инфлация от първоинстанционния съд, след като е ноторно известен факт наличието на такава инфлация, същата безспорно е налице и е в размер на 16,9 % към м. ноември 2022 г., като безспорно този ѝ размер създава затруднена икономическа обстановка и нарастващи разходи за домакинствата в по – голям размер от обичайния. Въпреки това първоинстанционният съд е достигнал до извода за необходимостта от увеличение на издръжката на детето, предвид неговата възраст и цялостните икономически условия. В този смисъл първоинстанционният съд правилно е определил общ размер на необходимата за детето издръжка в размер на 650 лв., като предвид доходите и възможностите на бащата на детето е определил размер на издръжката от 400 лв.

По отношение на възраженията на майката, че следва да се присъди пълния претендиран размер на издръжката, съдът го намира за неоснователно. След като родителите дължат издръжка на всички свои ненавършили пълнолетие деца, то сдобиването на дължания издръжка с друго малолетно дете, към което също е безусловно задължен, съставлява обстоятелство, което съдът следва да съобрази при определяне на размера на дължимата издръжка за първото дете. /Така Решение № 131 от 1.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 6927/2014 г., III г. о., ГК/. В случая се установява, че бащата има друго дете, за което също дължи издръжка, като това следва да бъде отчетено. Следва да се съобрази и обстоятелството, че бащата също полага грижи за детето, извън редовното и своевременно изпълнение на задължението си за издръжка. Също така майката е работоспособна, полага към настоящия момент труд по трудово правоотношение и получава доходи, които са над средните за страната, тоест няма основание последната да не допринася в даваната на детето издръжка, макар и в по – малък от бащата размер. Както бе посочено по – горе определената издръжка не следва да се присъжда в размери, стимулиращи към обществено непотребен начин на живот, лукс и даващи възможност сумите да се използват за цели извън издръжката, тоест настоящият състав намира, че присъждане на издръжка, дължима от бащата, в размер, който е по – голям от определения от първоинстанционния съд към настоящия момент, би довела именно до посоченото.

Първоинстанционният съд е обсъдил всички доказателства и установените обстоятелства относно възможностите на родителя и нуждите на детето, като настоящият състав споделя извода му, че за задоволяване нуждите на детето и с оглед възможностите на бащата следва да се присъди издръжка в размер на 400 лв. месечно, в какъвто размер е и уважена исковата претенция.

Предвид съвпадането на крайните изводи на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд решението на Районен съд - Бургас следва да бъде потвърдено.

По разностите:

С оглед изхода на спора съдът намира направеното от страните искане за разноси за неоснователно. По делото са налице две въззивни жалби, които са неоснователни, поради което разностите следва да останат за страните така, както са ги направили.

Мотивиран от изложеното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №2027 от 27.09.2022 г. по гр.д. №4358/2022 г. по описа на РС - Бургас.

Решението на основание чл.280, ал.3 от ГПК е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____